

Narozen 9. 3. 1933

Pocházím ze Slovenska, z malé vesničky Rovné, okres Svidník. Můj otec byl cihlář, kromě toho ale také muzikant, pocházel z maďarské cikánské rodiny. Můj táta tam tenkrát koupil baráček, který byl přímo ve vesnici. V té vsi sice bydlelo plno Romů, ale žili v osadě za vesnicí, daleko od nás. Táta dělal pálené cihly, já jsem mu s tím pomáhal, nějakou práci tam měl.

S tátou jsme někdy mluvili maďarsky. Doma jsme mluvili cikánsky, trochu jsem uměl i slovensky. Dnes můžu říci, že mám z těch jazyků mišmaš, neumím pořádně ani romsky ani slovensky ani maďarsky, mluvím už jenom česky. Vlastně neumím pořádně žádnou řeč.

Za války nás odvedli do koncentráku v Dubnici nad Váhom, kde hodně lidí od nás pomřelo. Ani se mi na to nechce vzpomínat, byl jsem ještě dítě a hodně jsem tam vytrpěl. Když jsem se vracel domů, bylo mi ani ne dvanáct let. Šli jsme z koncentráku pěšky přes celé Slovensko, byla bída, nebylo co jíst. Náš táta nám udělal z kůže takové bačkory, abychom to mohli vůbec dojít. Šli jsme domů strašně dlouho. Když jsme přišli domů, neměli jsme co na sebe, naše domy byly zničené. Chtěl jsem chodit do školy, ale škola nebyla. Mám jen tři třídy školy.

Po válce u nás nebyla ani práce ani dobrý život. Já jsem se nějak dostal na začátku padesátých let na vojnu do Brna. Zjistil jsem, že v Čechách se žije lépe než na Slovensku, že je tu dost jídla a práce, lidé jsou jiní. Ihned po vojně jsem se rozhodl, že odejdu do Čech. Na konci 50. let, v roce 1959, jsem se přistěhoval do Chřibské, kde mne ihned začali lidi brát, vážit si mě. Pracoval jsem tam do roku 1992 jako dělník. Dělal jsem pro komunisty, oni si mě vážili. Dlouhá léta jsem dělal na národním výboru místopředsedu pro romskou otázku, předseda byl nějaký maďarský Rom. Nakonec jsem dělal na dráze, mašinfíru, až do důchodu. Měli jsme se ženou sedm dětí. Všichni zůstali žít tady ve výběžku, v Rybníšti, Chřibské a ve Studánce. Rodinu mám také v Rumburku. Jen jedna dcera se provdala do zahraničí, ale kam, to nevím. Odešla pryč v té první vlně emigrací, ani nevím, kam.

Před pár lety mi zemřela žena. Zemřela po čtyřech letech nemoci, kdy já jsem byl jediný, kdo se o ni celou tu dobu staral. Když zemřela, prodal jsem náš dům ve Chřibské a koupil si byt v paneláku v Rumburku. Některé mé děti mi to zazlívají, že jsem náš barák prodal. Teď mám za družku Češku. Ostatní Romové mě od sebe odloučili, už mi tak nikdo neříká. Mám možná tmavší tvář, ale teď jsem již Čechem. S Romy jsem se po příchodu do Čech nestýkal, byl jsem pořád s Čechama, mezi nimi si našel kamarády.

Nikdy jsem nepil, do hospody jaktěživ nechodil, byl jsem k nim kamarádskej... Dělal jsem 28 let s nimi v práci, měli mě rádi.

Mně nevadí, jestli je někdo Rom, Cikán, Maďar, Čech, Slovák, je mi to jedno. Já jsem od každého kousek.

od roku 2000 bydliště Rumburk v panelovém domě